

Sygn. akt II Cz 1480/13

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Bednarek - Moraś

Sędziowie: SO Małgorzata Grzesik (spr.)

del. SR A. G.

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2013 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużników B. Ł. i A. Ł. (1)

na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryficach J. K. w przedmiocie wszczęcia egzekucji z nieruchomości przy udziale K. T. i J. T.

na skutek zażalenia dłużnika A. Ł. (2)

na postanowienie Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia 13 czerwca 2013 r., sygn. akt I Co 200/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy w Gryficach odrzucił zażalenie dłużnika A. Ł. (2) na postanowienie z dnia 29 kwietnia 2013 r.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy wskazał, iż skarżący wniósł zażalenie na postanowienie z dnia 29 kwietnia 2013 r. w przedmiocie oddalenia jego skargi na czynność Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryficach J. K. w przedmiocie wszczęcia egzekucji z nieruchomości.

Sąd I instancji wskazał, iż zgodnie z przepisem art. 767¹ § 1 k.p.c., zażalenie na postanowienie sądu w przedmiocie rozpoznania skargi na czynności komornika przysługuje wypadkach wskazanych w ustawie, zaś przepisy nie przewidują zażalenia na czynność wszczęcia egzekucji z nieruchomości.

Ponadto Sąd wskazał, iż zaskarżone postanowienie nie jest również objęte zakresem art. 394 § 1 kpc, bowiem postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie jest takie postanowienie które kończy sprawę jako całość, nie zaś rozstrzygające sprawę wpadkową, za którą należy uznać rozstrzygnięcie skargi na czynność komornika. Czynność wszczęcia egzekucji z nieruchomości niewątpliwie nie kończy zdaniem Sądu postępowania egzekucyjnego.

Wobec powyższego, Sąd Rejonowy w oparciu o przepis art. 373 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc, odrzucił zażalenie dłużnika jako niedopuszczalne.

Na powyższe postanowienie zażalenie wywiódł dłużnik A. Ł. (1), zaskarżając je w całości i wniósł o jego uchylenie lub zmianę oraz merytoryczne i rzetelne rozpatrzenie skargi. Skarżący zarzucił wskazanemu postanowieniu nie odniesienie się do merytorycznej istoty skargi skutkującej wręcz jej nie rozpatrzeniem oraz nie odniesienie się przez Sąd I instancji do zarzutów wskazanych przez skarżącego w skardze na czynność komornika.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużnika okazało się niezasadne.

Sąd Okręgowy podziela w pełni pogląd Sądu I instancji, wyrażony w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

W rozpoznawanej sprawie, dłużnik złożył skargę na czynność Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryficach J. K. w przedmiocie wszczęcia przez niego egzekucji z nieruchomości położonej przy ul. (...) w R.. Dłużnik był uprawniony do złożenia tejże skargi, bowiem stosownie do treści art. 767 § 1 k.p.c., na czynności komornika przysługuje skarga do sądu rejonowego, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Skarga na czynności komornika jest podstawowym środkiem zaskarżenia w postępowaniu egzekucyjnym, a zarazem stanowi środek nadzoru sądu nad komornikiem. Jednakże, nie każde rozstrzygnięcie sądu, wydane w wyniku rozpoznania skargi na czynność komornika, podlega zaskarżeniu.

Na wstępie należy wskazać, iż zażalenie na postanowienie sądu, wydane w wyniku rozpoznania skargi na czynności komornika, ma charakter wyjątkowy. Wynika to fakt, iż stosownie do treści art. 767⁴ § 1 k.p.c., zażalenie na postanowienie sądu przysługuje w wypadkach wskazanych w ustawie. Zarówno z wykładni wskazanego przepisu, jak i orzecznictwa wynika, że jeżeli przepis szczególnie nie przewiduje wprost możliwości złożenia takiego zażalenia, to nie przysługuje stronie możliwość jego wniesienia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2008 r., III CZP 107/08, OSNC 2009, nr 10, poz. 139).

Wśród rozstrzygnięć, w stosunku do których istnieje możliwość złożenia zażalenia, można wyróżnić postanowienia sądu co do zawieszenia lub umorzenia postępowania egzekucyjnego (art. 828 k.p.c.), postanowienia sądu w przedmiocie ograniczenia egzekucji (art. 839 k.p.c.), postanowienia sądu rozstrzygające skargę na postanowienie komornika w przedmiocie wydzielenia na licytację części nieruchomości (art. 946 § 2 k.p.c.), w przedmiocie opisu i oszacowania nieruchomości (art. 950 k.p.c.) czy w przedmiocie kosztów postępowania egzekucyjnego (art. 770 k.p.c.).

Ponadto, na podstawie przepisu art. 13 § 2 k.p.c., który nakazuje odpowiednie stosowanie do innych postępowań (w tym egzekucyjnego) przepisów o procesie, zażalenie będzie również dopuszczalne, jeżeli jest objęte dyspozycją art. 394 § 1 k.p.c. Wskazany przepis stanowi, iż zażalenie do Sądu II instancji przysługuje na postanowienie sądu I instancji kończące postępowanie w sprawie, a ponadto na postanowienia sądu I instancji i zarządzenia przewodniczącego, których przedmiotem jest jedno z wymienionych w art. 394 § 1 pkt 1-12 k.p.c. rozstrzygnięć.

Analizowane postanowienie nie jest orzeczeniem wyraźnie wymienionym w powołanym wyżej przepisie ani nie kończy postępowania egzekucyjnego czy też jego samodzielnej części (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 12 listopada 1997r. III CZP 55/97 Prok. i Pr (...)).

Czynność polegająca na zajęciu nieruchomości dopiero bowiem inicjuje szereg działań organu egzekucyjnego mających na celu przymusowe wykonanie obowiązku wynikającego z tytułu wykonawczego.

W orzeczeniu z dnia 6 listopada 2008 r. (III CZP 106/08) Sąd Najwyższy zawarł ogólne stwierdzenia dotyczące istoty nadzoru Sądu nad postępowaniem egzekucyjnym. Mianowicie pozbawienie dłużnika możliwości zaskarżenia pewnych orzeczeń sądu nie pozbawia go sądowej kontroli prawidłowości czynności egzekucyjnych, gdyż założeniem art. 759 § 2 i art. 767 k.p.c. jest zapewnienie ciągłego nadzoru judykacyjnego nad tokiem egzekucji. Postępowanie to ma jednak charakter wykonawczy i dlatego ogranicza się w zasadzie w jednej instancji; tylko w szczególnych wypadkach ustawodawca dopuścił ponowną weryfikację czynności egzekucyjnej przez sąd drugiej instancji. Dodatkowym zabezpieczeniem dłużnika jest możliwość żądania umorzenia egzekucji poprzez złożenie wniosku komornikowi,

jeżeli uważa, że prowadzone przeciwko niemu postępowanie jest niedopuszczalne. Dopiero na postanowienie sądu rozpoznające skargę w tym przedmiocie przysługuje zażalenie (art. 828 k.p.c.), co także umożliwia instancyjną kontrolę prowadzenia postępowania egzekucyjnego.

W tej sytuacji Sąd Odwoławczy nie może rozpoznawać zażalenia dłużnika na postanowienie z dnia 29 kwietnia 2013r., a zatem Sąd I instancji słusznie je odrzucił.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i w zw. z art. 13 orzekł § 2 k.p.c. jak w sentencji postanowienia.

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)